

Martin Šinkovský
LAMPÁLIE V OHROŽENÍ

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Copyright © Martin Šinkovský, 2020
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2020
Cover & Illustrations © T762, 2020

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-771-3

NAPSAL → MARTIN ŠINKOVSKÝ
NAKRESLIL → T762

STANISLAV JUHAŇÁK
TRITON

LAMPÁLIE

„Lup.“

„Vžííí.“

„Křach!“

Temně hnědý žalud se rozhodl, že už je dostatečně zralý na to, aby s lupnutím opustil starý dub. Proletěl se svěžím večerním vzduchem, ve kterém byl cítit podzim, a dopadl přímo na střešku malého domečku ukrytého ve vysoké trávě. Ano, čtete správně, v trávě stál domek. A rozhodně nebyl sám. Kdybyste se rozhlédli pozorně, zjistili byste, že takových domků je pod starým košatým dubem mnohem více. Možná si říkáte, kde se tam vzaly a komu patří. To máte tak. V sousedství onoho dubu totiž stojí stará pouliční lampa, na kterou lidé už dávno zapomněli. Stejně jako zapomněli na tento kout velkého městského parku. Lampa však nezapomněla každou noc rozzářit svou velkou žárovku, což bylo velmi dobře. V jejím světle totiž žili Lampálové. Jejich Lampálie se rozkládá přesně v místech, kam dopadá světlo z lampy a ani o ždibec dál.

Jelikož košatý dub nepropouští sluneční světlo, mají Lampálové den v noci, když lampa svítí. Když zhasne, jdou spát.

„Kdo to...? Co to...?“ Rozespálý Lampál opatrně otevřel dveře domu, na který právě přistál žalud. „Už aby ta podzimní žaludová sprška skončila,“ zabručel, když na cestičce uviděl žalud, který ho probudil o několik chvil dříve než obvykle. Lampál vzal žalud a odhodil ho na hromadu za ostatními. Vtom se rozsvítila lampa. Lampál se narovnal, protáhl se do výšky i šířky a dlouze zívávl.

Když teď před sebou máme Lampála v celé jeho kráse, můžeme si ho trochu popsat. Svou výšku Lampálové měří podle pampelišek. Děti jsou vysoké jako mladá pampeliška, která vyrašila na jaře. Dospělí pak dosahují výšky průměrně vzrostlé pampelišky v plném, zářivě žlutém květu. Pampelišky jsou pro Lampály hlavním zdrojem potravy. Dělají z nich téměř vše – sladké, slané, kyselé, nahořklé, zkrátka všechno, na co si dokážete vzpomenout.

Lampálie se probouzela do dalšího dne. „Dobré ráno, sousede,“ usmála se Lampálice na svého protahujícího se souseda.

„Dobré, dobré,“ pokusil se o úsměv soused.

„Copak, vstal jste dnes levou nohou?“

„Ale, zase mě probudil padající žalud. Už aby to skončilo.“

„Na druhou stranu budete mít příští rok zase nejkvalitnější hnojivo pro své pampelišky v celé Lampálii,“ pokusila se bručounovi zlepšit náladu sousedka.

„To jo, ale taky jsem mohl spát o pár chvil déle. No nic, už s tím nic nenadělám, jdu se nasnídat, hezký den, sousedko.“

„I vám, sousede.“

Jak sami vidíte, Lampálové jsou mírumilovným národem, který je nejraději, když o něm nikdo neví. Jediným sporem, který kdy Lampálové museli řešit, byl ten s veverkami, které obývají onen starý dub. Vše se naštěstí podařilo uklidnit a od té doby žijí Lampálové vedle veverek bez rozbrojů. Veverky se drží dubu, Lampálové světla své životodárné lampy.

Ovšem nic netrvá věčně. Ani klidný život Lampálů. Ti ještě netuší, že jsou ve velkém nebezpečí. Brzy se to však dozví.

CO SE
TO TAM
LESKNE?

Jestli v něčem Lampálové vynikají (tedy kromě pěstování a zpracování pampelišek), je to chov ježků. Lampálové dokázali tyto divoké ježaté tvory ochočit a společně s jejich pomocí obhospodařují políčka, vozí malá Lampálata do škol i zboží do obchodů. Ježek se pro ně stal nepostradatelným pomocníkem a přítelem. Ochočit ježka není tak jednoduché. Jsou to velice inteligentní a tvrdohlavá zvířata, která mají bodliny, s nimiž se umějí ohánět. Lampálové velice brzy poznali, že musí s ježky jednat jako s kamarády a partnery. Ne každý ježek se hodí na ochočení a Lampálové je k tomu nenutí. Když vidí, že s ježkem nehnu, pustí jej do parku za hranice Lampálie. Zůstávají jen ti, kteří chtějí. Díky tomu vznikají mezi Lampály a ježky silná přátelská pouta.

Nejlepším chovatelem ježků mezi Lampály je Zoja. Mladá Lampálice s ježky tráví veškerý čas už od svého dětství a zná jejich povahu jako nikdo jiný. Poznává z jejich chování, kdy je jim dobře, kdy se cítí

nemocní a kdy je lepší se jim na chvíli vyhnout. Dokáže naštvane dupajícího ježka uklidnit jedním pohlazením. Ví, který ježek má rád podrbání za levým a který za pravým ouškem. Vynalezla speciální odblešovací hřeben, díky němuž lampálští ježci neví, co jsou to blechy. V neposlední řadě pak vymyslela speciální recept na sušené žízaly, po kterých se můžou ježci utlouct.

Každý chovatel ježků v Lampálii má svého nerozlučného ježčího druha. Pro Zoju to je ježinka Bodlinka. Vzniklo mezi nimi silné pouto, přátelství, které nemůže nikdo a nic rozdělit. Bodlinka je krásně stavěná ježinka s temně hnědými ostny, z nichž jsou některé na konci stříbřitě šedivé. Má jasný zrak a její černá očka pronikavě prohlédnou i jinak neproniknutelnou tmou.

Toho dne, který pro jednoho souseda začal o fous dřív než rozsvícením žárovky, vyrazila Zoja s Bodlinkou na pravidelný trénink. Rozhodly se, že se provětrají v bludišti. Do jeho středu Zoja umístila voňavou sušenou žízalu a Bodlinka ji musela co nejdříve ve spleti uliček a chodbiček najít. Byla to Bodlinkina parádní disciplína. Na výsledkové tabuli, kam se zapisovaly výsledky všech lampálských ježků, byla na prvním místě. Tentokrát svůj rekord nepřekonala, přesto si od Zoji vysloužila pochvalné podrbání za oběma ouškama.

Potom společně vyrazily na pomoc s podzimním úklidem. Bylo potřeba shrabat spadané listí i povalující se žaludy. Zejména práce s listím byla vzhledem k větru složitá. Občas se stalo, že fouklo a odklizená cestička byla zase plná listí.

„Nedá se nic dělat, milá Bodlinko, musíme se do toho dát znovu. Lampálie musí být jako ze škatulky,“ pokrčila rameny Zoja a pustila se znovu do práce.

Když měly Zoja s Bodlinkou hotovo, vyrazily směrem k ježčím stájím. Po cestě míjely obrovskou hromadu pestrobarevného listí. Bodlinka se zastavila a nakrčila nos.

„Ale víš, že to pak budeme muset všechno uklízet?“ zeptala se mladá Lampálice.

Ježinka souhlasně zamrkala.

„Tak dobře.“

Jen to Zoja dořekla, stočila se Bodlinka do klubíčka a plnou rychlostí vjela do hromady listí. Zoja s radostným výkřikem skočila za ní. Chvíli si obě lebedily ve voňavém listí. Zoja do něj skákala jako do peřin, Bodlinka se kutálela z jedné strany na druhou a v barevné změti celá mizela a zase se vynořila na opačném konci. Kdyby je někdo pozoroval, asi by si ťukal na čelo, ale Lampálici i ježince to bylo jedno. Měly svou chvíli bezstarostného štěstí a naplno si ji

užívaly. Když se dost vyřádily, udýchaně odpočívaly na rozházené haldě. Zoja se doširoka usmívala a Bodlinka spokojeně žvýkala další sušenou žízalu.

„A teď to musíme zase dát na jednu hromadu,“ poškrábala se stále se usmívající Zoja na hlavě, když viděla tu spoušť.

Než rozházené listí zase uklidily do úhledné kupy, blížil se večer. Byl čas vyrazit zpátky ke stájím. Bodlinka si to spokojeně zamířila na své místo. Bylo na ní vidět, že si dnešek užila a že se už těší, až se prospí.

„Moment, moment, ještě se nikam nežeň. Dneska tě musím pořádně pročesat,“ zastavila ji Zoja a odběhla do kůlny s nářadím.

Vrátila se s velkým hřebenem, který ježčí kůži příjemně masíroval a zároveň zabránil blechám, aby se v bodlinách usadily. Bodlinka ochotně nastavila hřbet a nechala se masírovat. Po chvíli už spokojeně spala.

„Vstávej, ty lenochu, tady nemůžeš spát,“ štouchla do ní se smíchem Zoja.

Bodlinka jen velmi neochotně otevřela oči, vstala a začala se přesunovat do svého pelechu.

„Počkej! Stůj, co je to támhle?“ ukázala Zoja prstem za ježčí stáj.

Bodlinka zamrkala a podívala se směrem, kterým Zoja ukazovala. Pokrčila nos, přimhouřila oči, aby líp viděla, a pak opatrně vyrazila kupředu. Zoja se k ní okamžitě přidala. Za ježčími stájemi bylo husté křoví, které vedlo až za hranice Lampálie. Lampálové tam nechodili, neměli důvod. Jen občas tam Lampálové ze stájí vyrazili na lov žížal, kterým se v těch místech dařilo.

Zoja s Bodlinkou se prodíraly hustým křovím. V dálce se něco lesklo. Zoja cestou v duchu přemýšlela: „Co to může být? Že by tam mezerou pronikal svit z lampy?“

Najednou lesk zmizel a všechno potemnělo. Bodlinka se s leknutím zastavila.

„Neboj, to jen zhasla naše lampa,“ uklidňovala ji Zoja. Obě šly teď téměř poslepu, přímo na místo, kde předtím zahlédly záblesk. Po chvíli Zoja narazila do hromady kypré, studené a vlhké hlíny. „Uff, co to tu je?“ Zoja opatrně ohmatávala hroudy hlíny, Bodlinka opatrně očuchávala okolí. „A co je tohle?“ Zoje v ruce zůstalo cosi tvrdého, ale hlína to nebyla. „Kámen to není, je to moc placaté. Že by to bylo...“

A víc už Zoja říct nestihla, někdo neznámý ji zezadu praštil do hlavy. Zoja upadla na zem. Ztratila vědomí. Bodlinka se vylekala, veškerá ospalost z ní spadla a ona tryskem vyrazila pryč. Celá vyplašená utíkala daleko za hranice Lampálie. Mezitím neznámý útočník táhl Zoju za nohu a zmizel s ní v díře uprostřed hromady čerstvé hlíny.